

Arrest

nr. 58 286 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat L. GRAFF, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 december 1985.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 12 juni 2009 het Rijk binnen. Op dezelfde dag verklaart ze zich vluchteling. Op 8 maart 2010 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2010 met nummer 46 384 wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 augustus 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Bij beslissing van 21 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B, A; (...)

geboren te Naltchik, op (in) 08.12.1985

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.08.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 12.06.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 09.03.2010 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 19.07.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 30.08.2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene 5 faxen van oproepingsbrieven en 1 fax van een bevel tot stopzetting van het onderzoek voorlegt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Overwegende dat de betrokkene verschillende internetartikels naar voren brengt. Overwegende dat een elektronische versie van een document de echtheid ervan niet garandeert. Overwegende dat betrokkene tevens verklaart dat de algemene situatie in Kabardino-Balkarië wordt aangekaard in deze internetartikels. Overwegende dat de betrokkene met dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat er geen documenten voor handen zijn om zijn desertie uit het leger te staven. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn broer en hijzelf zijn moeten vluchten omwille van de bedreiging van de moslimrebellens. Overwegende dat de betrokkene voor dergelijke verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

In een exceptie werpt de verwerende partij op dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is omdat het niet ondertekend werd door de verzoekende partij of haar advocaat overeenkomstig artikel 39/69, §1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat het origineel verzoekschrift ondertekend werd door de advocaat van de verzoekende partij. Bijgevolg voldoet het aan de voorwaarden opgenomen in artikel 39/69, §1, 7° van de Vreemdelingenwet.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het middel voert de verzoekende partij machtsoverschijding aan.

4.1.1. De verzoekende partij meent dat de documenten die zij voorgelegd heeft bij haar tweede asielaanvraag wel nieuwe elementen zijn. Ze stelt dat ze een gegronde vrees heeft omwille van haar desertie. Vervolgens meent de verzoekende partij dat de verwerende partij haar macht overschreden heeft omdat het haar niet toekomt te oordelen over de bewijswaarde van de aangevoerde nieuwe elementen. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.2.1. Eerste en enige middel

Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Doordat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat,

Wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens verweerder geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Immers, nog volgens verweerder,

- kunnen de 5 faxen van oproepingsbrieven en 1 fax van een bevel tot stopzetting van het onderzoek niet op een adequate manier beoordeeld worden, aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan;*
- kunnen de elektronische versies van documenten, zijnde verschillende internetartikels, de echtheid ervan niet garanderen;*
- toont verzoeker, d.m.v. zijn verklaring aangaande de algemene situatie in Kabardino-Balkarië, niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek aan;*
- is er geen enkel begin van bewijs voor de verklaringen van verzoeker en*
- brengt verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/45 van de Vreemdelingenwet.*

Terwijl verzoeker wel degelijk ‘nieuwe gegevens’ aanbrengt overeenkomstig art. 51/8 van de Vreemdelingenwet

immers,

Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- 2 convocaties gericht aan verzoeker d.d. 10.08.2008 en 7.12.2009;*
- 2 convocaties, omwille van de afwezigheid van verzoeker, gericht aan de vader van verzoeker d.d.*

8.02.2010 en 14.06.2010;

- 1 melding d.d. 15.08.2010 dat het onderzoek t.a.v. de desertie van verzoeker, niettegenstaande zijn afwezigheid, nog lopende is.*

Verzoeker contacteerde in het kader van zijn asielaanvraag zijn vader met betrekking tot documenten ter staving van zijn asielrelaas. De vader van verzoeker bezorgde verzoeker voornoemde documenten als bewijsmiddel waaruit blijkt dat verzoeker se1 degelijk opgeroepen wordt. Op dat moment was de eerste asielprocedure reeds ten einde waardoor verzoeker dit element niet had kunnen aanwenden.

Bijgevolg kwam verzoeker pas na de laatste procedurefase van zijn eerste asielaanvraag in het bezit van voornoemde stukken.

Deze stukken beestigen onmiskenbaar het asielrelaas zoals reeds in zijn eerste asielaanvraag uiteengezet en weerleggen duidelijk de kritiek uit de vorige asielprocedure.

De aangevoerde documenten zijn immers nieuwe elementen die niet eerder konden worden ingeroepen aangezien verzoeker niet over deze documenten beschikte. Dit maakt dat de asielaanvraag niet dezelfde is als de vorige. Verzoeker bekwam deze stukken pas na de laatste procedurefase en maken nieuwe elementen uit.

Voornoemde bewijselementen, die verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, betreffen een nieuw bewijs van een vroegere situatie en maakt bijgevolg een 'nieuw gegeven' uit (RvS 5 januari 1996, nr. 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387).

De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens kan dan ook niet worden weerhouden (RvS 25 juli 2001, nr. 97.954, JT 2001, 614 en RvS 21 september 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28).

Bovendien blijkt een gegronde vrees uit de aangevoerde documenten en kunnen weerhouden worden ter staving van het door verzoeker aangehaalde asielrelaas, namelijk dat hij nog steeds gezocht wordt om verslag uit te brengen van de zgn. desertie, bij gebreke waarvan hij zou worden gearresteerd.

Verweerder merkt enkel op dat voornoemde documenten niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden, aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan.

Hier overschrijdt verweerder evenwel zijn macht aangezien het hem niet toebehoort te oordelen over de bewijswaarde van de aangevoerde nieuwe elementen. Immers, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kent aan de Minister of aan diens gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvS 11 juli 2000, nr. 88.870, APM2000, 143 en RvV 18 september 2007, nr. 1.784).

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. Verweerder kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag (RvS 27 november 2002, nr. 113.002, T Vreemd. 2003, 126 en RvS 10 juli 2006, nr. 161.213).

Door de nieuwe gegevens als ongeloofwaardig te beoordelen, heeft verweerder deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen (RvS 11 juli 2000, nr. 88.870, APM2000, 143 en RvS 28 maart 2001, nr. 94.374, APM2001, 90).

Immers, verweerder heeft de oorspronkelijk voorgelegde attesten niet vergeleken met de nieuwe attesten om na te gaan of de twijfel over de eerste kon worden opgeheven. Het huidige artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden toegepast.

Verweerder dient de asielaanvraag in overweging te nemen en de beslissing de aanvraag niet in overweging te nemen schendt het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet want, eenmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan het CGVS toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 september 2007, nr. 1 784).

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoeker meent dat de documenten die hij heeft voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag wel nieuwe elementen zijn aangezien ze niet eerder konden worden ingeroepen omdat hij er niet eerder over beschikte. Hij stelt dat er een gegronde vrees bestaat omwille van zijn desertie. Vervolgens meent hij dat verwerende partij haar macht overschrijdt omdat het haar niet toebehoort te oordelen over de bewijswaarde van de aangevoerde nieuwe elementen.

Artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Nieuwe gegevens zijn gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

De verwerende partij heeft de eer te stellen dat de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze overschreden heeft door te

oordelen dat door verzoekster geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet." (RVV nr. 14.417, 13 augustus 2007)

Verwerende partij heeft eveneens de eer op te merken dat de "nieuw voorgelegde elementen" bovendien relevant moeten zijn, dit wil zeggen dat ze ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verwerende partij niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek te onderwerpen, sluit het niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de door verzoeker ingediende faxen terecht dat zij niet als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd en waarom. Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat verwerende partij haar macht overschrijdt door te oordelen over de bewijswaarde van de aangevoerde nieuwe elementen, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat er feitelijk kan worden geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133 135; RvS 24 maart 2005 nr. 142 624). In casu is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een fax (wat ook een kopie is) niet kan worden nagegaan. Alleszins kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde zijn macht heeft overschreden door dit te overwegen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de oproepingsbrieven die hij heeft voorgelegd duidelijk blijkt dat hij nog steeds wordt gezocht, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker hierbij in hoofdzaak elementen en gegevens aanhaalt waarbij hij erop poogt te duiden dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees is voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus. Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Het enig middel is ongegrond."

4.1.3. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een

vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende nieuwe elementen heeft aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag:

"In de beslissing stond vermeld dat het niet correct was dat het Georgische leger in Ossetië was in 2008. Op aanraden van mijn advocaat wens ik verschillende internetartikels (documenten niet ingehouden — www.regnurn.ru + www.poht.ru + www.newsru.com + newsvote.bbc.co.uk) voor te leggen, die mijn verhaal van toen bevestigen en waarin ook de huidige situatie in Kabardino-Balkarië wordt aangekaart.

De documenten die ik vandaag voorleg (zie documentenlijst opgestuurd door mijn vader per fax vanuit Naltchik op 28/08/2010) zijn mijn nieuwe en enige bewijzen. In mijn situatie (zie eerste asielaanvraag) bestaan er geen documenten die mijn vermeende desertie uit het leger zouden kunnen staven. Zulke documenten bestaan sowieso niet! Wettelijk gezien mocht het Russische leger geen reguliere soldaten inzetten bij hun inval in Ossetië. Daarom staat dat ook niet gedocumenteerd. Er bestaan wel verschillende internetartikels en televisieprogramma's waarin melding gemaakt wordt van het feit dat dit wel gebeurde. Er zijn zelfs gevallen met dodelijke afloop gekend.

Ik was daar wel ter plaatse, ik zat in deze situatie. Ik belandde in het ziekenhuis en ben van daaruit moeten vluchten.

Mijn broer, Arsen, werd na mijn vertrek (uit Rusland) bedreigd door moslimrebellens omwille van mijn deelname aan de militaire activiteiten van het Russische leger. Dat terwijl ik zelf geen andere keuze had en voor mijn leven moest vluchten.

Hebt u nog iets toe te voegen?

Neen."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten bijbrengt:

- een fax van een bevel (door de researchedienst van UVD Naltchik) voor stopzetting van het onderzoek in verband met het feit dat de verdachte gezocht wordt. Dit document is gedateerd op 15 augustus 2008.
- een fax van een oproepingsbrief op de naam van betrokkene om zich aan te melden op 9 april 2008 bij het militair commissariaat te Naltchik.
- een fax van een oproepingsbrief op naam van de vader van de verzoekende partij om zich aan te melden, in hoedanigheid van getuige, op 8 februari 2010 bij de researchedienst te Naltchik. Dit document is gedateerd op 8 februari 2010.
- een fax van een oproepingsbrief op naam van de vader van de verzoekende partij om zich aan te melden, in hoedanigheid van getuige, op 14 juni 2010 bij de researchedienst van OVD te Naltchik. Dit document is gedateerd op 14 juni 2010.
- een fax van een oproepingsbrief op naam van de verzoekende partij om zich aan te melden op 10 augustus 2008 bij de researchedienst van OVD te Naltchik, in hoedanigheid van verdachte. Dit document is gedateerd op 11 augustus 2008.
- een fax van een oproepingsbrief op naam van de verzoekende partij om zich aan te melden op 9 december 2009 bij de researchedienst van OVD te Naltchik, in hoedanigheid van verdachte. Dit document is gedateerd op 9 december 2009.

Waar de verzoekende partij stelt dat één van de faxen, met name deze die zij definieert als stuk 7, geen bevel tot stopzetting van het onderzoek bevat, maar echter melding maakt dat het onderzoek naar haar desertie ondanks haar afwezigheid nog lopend is, wijst de Raad erop dat dit document niet weerhouden werd omwille van het feit dat het een fax is en niet omwille van de inhoud. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij haar grief dat deze fax verkeerd vertaald werd.

Uit het voorgaande blijkt dat de faxen die de verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet eerder werden getoond aan de asielinstanties, maar dat de verzoekende partij, in casu, niet aannemelijk maakt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te

nemen dat het nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156). Met uitzondering van de fax van het bevel zijn de data van feiten vermeld in de fax ouder dan de afsluiting van de eerste asielaanvraag door middel van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2010. Bovendien laat de verzoekende partij na te aan te tonen dat zij deze gegevens niet eerder had kunnen bijbrengen. Het is niet omdat verzoeker in de repliek-memoried voorhoudt dat hij documenten van zijn vader ontving op 28 augustus 2010 dat hij met deze bewering aantoonst dat hij deze documenten niet eerder had kunnen opvragen. Voorts is de uitleg dat de postdiensten in de Russische Federatie een onbetrouwbare organisatie zijn, een loutere bewering, door geen begin van bewijs gestaafd.

Met betrekking tot de bevoegdheid die de verwerende partij heeft bij de beoordeling van de bewijskracht van de faxen, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de fax van een brief niet kan worden nagegaan is niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Het motief van de bestreden beslissing dat stelt *“(…) dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan”*, wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Hetzelfde geldt voor de door de verzoekende partij bijgebrachte internetartikels. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een elektronische versie van een document de echtheid ervan niet garandeert. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat deze artikelen op haar concrete geval toe te passen en nalaat aan te tonen dat zij deze gegevens niet eerder had kunnen bijbrengen of dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de door aangebrachte documenten bij haar tweede asielaanvraag onmiskenbaar haar eerste asielaanvraag bevestigen, wijst de Raad erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152 608).

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet geschonden werd. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij deze bevoegdheid niet overschreden heeft. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Het middel is niet gegrond.

4.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN